

Îmbrăcați-vă cu bunătate

Pastor MARCEL CURTEA,
Biserica Vișeu de Sus

Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă două tipuri distincte de bunătate:

1. Bunătatea naturală (firească)

accesibilă omului prin naștere, ea se poate manifesta independent de prezența lui Dumnezeu în om. Omul se naște păcătos și lipsit de slava lui Dumnezeu, totuși în el există bunătate. Isus a spus: „Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și PĂCĂTOȘII fac așa.” (Luca 6:33). Din aceste cuvinte înțelegem că binele izvorât din bunătatea naturală este făcut chiar și de cei care nu sunt născuți din Dumnezeu.

Bunătatea naturală este acea înclinație a omului de a fi bun cu cei cu care se înțelege, care au aceleași sentimente sau cu acei care sunt și ei buni, la rândul lor. Ea este **CONDIȚIONATĂ** de ceea ce sunt sau de ceea ce fac ceilalți.

2. Bunătatea desăvârșită este bunătatea pe care Dumnezeu o așteaptă să se manifeste în viața celor care ascultă de El (Luca 6:27a). O putem numi așa pentru că ea vine de la Dumnezeu, care este desăvârșit. „Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Mat. 5:48). A fi desăvârșit înseamnă a fi complet, împlinit, perfect, reprezentând o ființă sau un lucru căruia nu-i mai lipsește nimic.

Bunătatea desăvârșită este acea înclinație, acea predispoziție interioară sau acea stare a sufletului care ne face să fim buni nu numai cu cei care ne fac binele, ci și cu cei care ne urăsc, ne batjocoresc, ne blestemă, se comportă urât cu noi și ne doresc răul. Ea este gata de a pune mai presus de binele personal, binele celorlalți. Dacă bunătatea naturală poate exista efectiv în orice om, bunătatea desăvârșită este accesibilă doar celor care au devenit copii ai lui Dumnezeu și sunt plini de Duhul Sfânt, care aduce acest tip de bunătate în viața omului.

Bunătatea, ca roadă a Duhului Sfânt, este exprimată în limba greacă prin substantivul „*chréstotés*”, care

este derivat din adjectivul „*chréstos*”, tradus în limba română prin „bun”.

BUNĂTATEA NU ESTE OPȚIONALĂ, CI O PORUNCĂ!

Domnul Isus Îl prezintă pe Tatăl „(...) *căci El este bun (chréstos) și cu cei nemulțumitori și cu cei răi*”, după care ne poruncește ca și noi să fim la fel ca Tatăl.

Apostolul Pavel le scrie credincioșilor din Efes: „(...) *orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții...*” (Efes.4:31-32).

Din aceste două pasaje reiese că bunătatea sau calitatea de a fi bun nu este o opțiune, ci o poruncă. Ca urmare a bunății interioare trebuie să ne purtăm cu bunătate (să fim buni) unii cu alții.

Întrebarea care apare este: **CUM VOM PUTEA ÎMPLINI ACEASTĂ PORUNCĂ?** în contextul în care ne lovim de atât de multă răutate în lumea în care trăim. Greutatea devine și mai mare atunci când realizăm că bunătatea copiilor lui Dumnezeu trebuie să fie statornică, perseverentă, permanentă. Dumnezeu vorbește poporului lui Israel „(...) *bunătatea voastră este ca norul de dimineața, și ca roua care trece curând*” (Osea 6:4), arătând că nu o astfel de bunătate trecătoare își dorește El. Bunătatea pe care El o cere este una statornică „*Căci bunătate voiesc, nu jertfe...*” (Osea 6:6), care să se manifeste cu perseverență în toate aspectele vieții noastre de zi cu zi.

A. CĂUTÂND TOT TIMPUL PLINĂTATEA DUHULUI SFÂNT

Pentru că este o componentă a roadei Duhului Sfânt (Gal. 5:22), noi trebuie să căutăm să avem întotdeauna această plinătate „(...) *fiți plini de Duh*” (Efes 5:18b). Bunătatea vine de la Dumnezeu și izvorăște din plinătatea lucrării Duhului în viața noastră, noi neputând să o manifestăm doar prin strădaniile proprii.

Continuare...

„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.” (Coloseni 3.12)